

Side kunne vi ikke Andet end være enig med Flertallet i, at, da der i de senere Aar er brugt overordentlig store Summer til Fyrroesenet, og der ogsaa iaar bliver bevilget af os Allesammen ikke smaa Summer dertil, at man saa nok kan opsætte de her forlangte Bevillinger til senere Aar. Jeg har tilbage at omtale Forslagene under Nr. 103 og 104 og det Tilsvarende under Nr. 128. Jeg skal indrømme, at jeg ikke ganske forstod den ærede Ordførers Argumentation, naar han henviste til, at vi igaar vedtog et Forslag om ikke at bevilge 600 Kr. til Understøttelse for Arbejdere, som man muligen vilde afskedige ved Udsæd, og argumenterede saaledes, at deraf maatte følge, at vi ogsaa maatte stemme med Mindretallet og negte den her forlangte Bevilling under Nr. 103 af 4,860 Kr. til overtallige Officerer. Jeg synes, at den Analogi, der skulde drages mellem disse to Tilfælde, ligger meget langt borte. Det forekommer mig, at det er naturligt, at der fra Regeringens Side opføres paa Finantsloven alle de Udgifter, som den med Sikkerhed kan forudsætte ville forekomme i det løbende Finantsaar, og det er just Tilfældet her. At der er en Mulighed for, at denne Udgift ikke vil blive nødvendig, maa naturligvis indrømmes; men denne Mulighed er saa ganske overordentlig ringe, og den er ikke paa nogen Maade afhængig af Marineministeren. Derimod i det andet Tilfælde, vi havde for igaar, vil det i Birteligheden afhænge af Krigsministeren, om han just næste Finantsaar vil gaa til de paatænkte Afskedigelses, eller om han vil opsætte dem til et senere Aar. — Hvad angaar Forslaget under Nr. 104, da har det forekommet Flertallet at være en naturlig Konsekvens af de af Rigsdagen tidligere vedtagne Love om Udvidelse af Søofficersskolen, og tillige mene vi, at det er en naturlig Retserbighedshandling ligeoverfor de unge Mennecker, som vi igjennem disse Udvidelser af Søofficersskolen selv have bragt ind og have ønsket at bringe ind paa denne Vej. At gjøre dette til et stort Spørgsmaal og argumentere derhen, at man ikke bør bevilge disse ganske smaa Summer, fordi man derved frastriver sig sin Frihed i Behandlingen af Søværnsloven, forekommer mig nok at være lidt urimeligt. (Holstein-Ledreborg: Ikke af hele Søværnsloven, men af dette Spørgsmaal). Ja, naturligvis af dette Spørgsmaal, hvormange Sekondlieutenanter der skulde holdes til Tjeneste, Andet kan det jo ikke være. Men det forekommer mig alligevel at være lidt urimeligt at argumentere saaledes, thi vi frastrive os jo paa ingen Maade Ret til bestemt i Søværnsloven at fastsætte, hvormange Sekondlieutenanter der skal være til Tjeneste efter vor Anskuelse, fordi vi her gaa ind paa, at der foreløbig skal blive sex til Tjeneste. Det er jo ikke for bestandig, det er kun foreløbig, og det kan man gaa bort fra igjen, ganske vist ikke i Løbet af eet eller to Aar, men i Løbet af en Række af Aar, hvis vi komme til

den Anskuelse, at det i og for sig er et for stort Antal, der holdes. Nei, der er ingen som helst Ret frastrive os, fordi vi gaa ind paa dette Forslag. Særligt antager jeg, at den meget ærede Marineminister, hvad dette Spørgsmaal angaar, nærmere vil forsvare det. Jeg har ikke Andet at sige om det, end at vi for vort Vedkommende have fundet det fuldt ud begrundet som Konsekvens af, hvad vi selv før have gjort, og som en Retserbighedshandling mod vedkommende Personer.

Steenstrup: Det er kun med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 132, at jeg vil tillade mig at sige et Par Ord, altsaa angaaende Udsættelsen af det projekterede Fyr paa Wærø. Nu skal jeg villig indrømme, at den ærede Ordfører for Udvalget ligesaa vel som den ærede Ordfører for Mindretallet motiverede det Vædringsforslag paa en saadan Maade, at man i højeste Grad maa indrømme, at de selv anse Udsættelsen for noget meget Befslageligt. De indrømme, at det er uheldigt at udsætte dette Fyr, og det indrømmes endog, at det foreslaas anlagt paa et Sted, hvor der er særlig stor Trang dertil. Jeg skal henvise til Anmærkningerne, hvor der udtrykkelig er gjort opmærksom paa, at det er det Sted i Riget i de indenrigste Farvande, hvor Trangen er størst, og jeg skal tillige fremhæve, at det er paa det Punkt, hvor den danske Skibsflaades væsentligste Del er samlet. Saltfald hører en meget stor Bysked af den hele danske Fragtfart hjemme derne ved Svendborg og de omkringliggende Smaasøer. Naar nu Skibsfarten der isorveien er meget trykket, og Unbladelsen af at opføre Fyret vil medføre, at man ikke kan seile der om Natten, medens man, naar Fyret er der, kan seile om Natten paa disse Farvande, er det klart, at denne Udsættelse i høj Grad betynger Skibsfarten endnu yderligere, end den alt er. Det er jo netop paa dette Hjørne af Riget, hvor den saa tidt omtalte Skibsafgift er saa særdeles trykkende, fordi Farten paa Hærtugdommerne deraf er saa meget stor. Jeg skal derfor tillade mig at opfordre Udvalget til at tage den Sag under nærmere Overveielse til 3die Behandling. Jeg skal naturligvis ikke her opfordre til at stemme mod hele Udvalget, — det vilde ikke føre til Noget —, men jeg vil bede om, at det vil tage denne Sag op til Overveielse nok engang og da tage i Betænkning, om ikke netop denne Indgangsport til Riget i den Grad spiller en stor Rolle med Hensyn til selve den indenrigste Skibsfart, at det nok var værd at tage i Betænkning, om den Besparelse af Renter, som Udsættelsen af dette Anlæg et Aarstid vil medføre, virkelig er saa stor, at det kan forsvares at udsætte det.

Poulsen: Jeg skal tillade mig et Par ganske faa Bemærkninger om Vædringsforslag